

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Olgy Stránské v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. Č.**, bytem ..., právně zastoupena společností Rambousek a partner a. s., daňovým poradcem se sídlem Křišťanova 4, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno – Střed, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6905/12-1100-202686,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6905/12-1100-202686, a rozhodnutí Finančního úřadu v Kolíně ze dne 16. 3. 2004, č. j. 28867/04/0349/4576 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15.342 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 1. 2013 podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Kolíně (dále jen „finanční úřad“) ze dne 16. 3. 2004, č. j. 28867/04/0349/4576, jímž byla žalobkyni vyměřena za 3. čtvrtletí roku 2002 daň z přidané hodnoty v částce 268.160 Kč. Usnesením městského soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 6 Af 6/2013 – 10, byla věc podle § 7 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Krajskému soudu v Praze.

Žalobkyně ve své žalobě uvedla, že ve věci jde o bezmála sedm let trvající spor ohledně zdaňování cestovních zájezdů, ve kterém v průběhu let 2005 a 2012 několikrát

rozhodovali městský soud, Nejvyšší správní soud a jednou též Ústavní soud. K věci samé žalobkyně namítala, že finanční ředitelství i finanční úřad vycházeli při vyměření daně za provozování cestovních služeb z nesprávné úvahy, že zájezd je tvořen spojením služby poskytované cestovní kanceláří a služeb souvisejících. Dále namítala procesní pochybení, kdy namísto vytýkacího řízení měla být zahájena daňová kontrola, přičemž správce daně nebyl schopen přesně určit, podle jaké části zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni vydání platebního výměru (dále jen „zákon č. 337/1992“) postupuje. Pochybení spatřovala též v porušení zásad daňového řízení, zejména zásady dvojinstančnosti. Rovněž namítla uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daňové povinnosti.

Žalovaný, na kterého s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění zákonů č. 458/2011 Sb. a č. 407/2012 Sb., tj. od 1. 1. 2013, přešla působnost finančního ředitelství, ve vyjádření k žalobě sdělil, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí a trvá na skutkových i právních závěrech svého rozhodnutí. Uvedl, že ve věci probíhalo vytýkací řízení a nikoliv žádná zastřená daňová kontrola, jak se snaží naznačit žalobkyně, a proto odmítl, že by postupem v daňovém řízení byla žalobkyně krácena na svých právech. Rovněž odmítl, že by porušil žalobkyni vytýkané zásady daňového řízení. Ohledně samotného způsobu zdaňování cestovního zájezdu odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, že z hlediska zdanění je na zájezd nutno nahlížet jako na službu vzniklou spojením služeb vstupujících do kombinace a služby kombinace samotné. S poukazem na relevantní judikaturu odmítl též závěr, že by již došlo k uplynutí objektivní desetileté prekluzivní lhůty.

K vyjádření žalovaného připojila žalobkyně repliku, ve které připustila, že desetiletá objektivní prekluzivní lhůta pro vyměření daně zřejmě ještě neuplynula, zato však rozhodně uplynula tříletá subjektivní prekluzivní lhůta. V souvislosti s tím popsala časový sled událostí majících vliv na stavění a opětovné pokračování běhu lhůty pro vyměření daně. Dospěla přitom k závěru, že tato tříletá prekluzivní lhůta je překročena o více než třetinu roku.

Byť tvrzení žalobkyně týkající se plynutí tříleté subjektivní prekluzivní lhůty nebyla výslovně uvedena v žalobě, soud je považoval za určující pro zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto vyzval žalovaného, aby se k obsahu repliky žalobkyně vyjádřil (§ 49 odst. 4 věta třetí s. ř. s. *per analogiam*). Žalovaný ve vyjádření k replice uvedl, že její obsah považuje za zmatečný a není mu zřejmé, jaká data žalobkyně připojuje k jednotlivým událostem. Dodal však, že řízení před správním soudem lze dle § 54 odst. 2 s. ř. s. považovat za skončené až okamžikem doručení písemného vyhotovení rozsudku účastníkům, a nikoliv okamžikem vyhlášení rozsudku, jak se patrně domnívala žalobkyně. Závěr o uplynutí tříleté lhůty pro stanovení daně žalovaný neshledal správným a setrval na tom, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v Praze se při přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného nejprve zaměřil na žalobkyní namítanou prekluzi. S ohledem na délku doby, po kterou trvalo řízení před správcem daně, správními soudy a Ústavním soudem (viz dále), totiž nebylo možno vyloučit, že již uplynula zákonná lhůta pro vyměření daňové povinnosti. K zániku práva státu na vyměření daně přitom musí soud při přezkumu napadeného rozhodnutí přihlížet z úřední povinnosti (*srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 1341/08*).

Ze správního spisu a z podkladů předložených účastníky vyplynulo, že žalobkyně podala za 3. čtvrtletí 2002 daňové přiznání na daň z přidané hodnoty, ve kterém uplatnila nadměrný odpočet v částce 229.938 Kč. V uvedeném období žalobkyně podnikala společně s dalšími osobami v cestovním ruchu. Výzvou podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 14. 11. 2002 byla žalobkyně vyzvána k odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání. Po sérii místních šetření a ústních jednání vydal finanční úřad dne 16. 3. 2003 pod č. j. 28867/04/034912/4576 platební výměr, kterým žalobkyni vyměřil daňovou povinnost na

daň z přidané hodnoty ve výši 238 160 Kč. Proti tomu podala žalobkyně odvolání, které však finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 18. 2. 2005, č. j. 655/05-130, zamítlo.

Proti tomuto rozhodnutí finančního ředitelství podala žalobkyně dne 11. 3. 2005 správní žalobu. Tím začal řetězec navazujících soudních řízení trvajících takřka sedm let. Městský soud svým rozsudkem ze dne 16. 5. 2006, č. j. 8 Ca 244/2005-61, nejprve napadené rozhodnutí zrušil. Finanční ředitelství se ale bránilo kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a svým rozsudkem ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 169/2006 – 87, napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání. V návaznosti na to městský soud novým rozsudkem ze dne 23. 6. 2007, č. j. 8 Ca 158/2007 – 96, žalobu zamítl. Protože vyhotovení rozsudku neobsahovalo poučení o možnosti podat kasační stížnost, napadla žalobkyně tento rozsudek dne 7. 12. 2007 ústavní stížností, které Ústavní soud vyhověl a svým nálesem ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, rozsudek městského soudu zrušil, a to z důvodu, že soud ve věci nenařídil ústní jednání. Městský soud poté znovu rozhodl rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Ca 267/2008 – 138, a žalobu opět zamítl. Tento rozsudek napadla žalobkyně kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 24. 7. 2009, č. j. 2 Afs 30/2009 – 182, napadený rozsudek městského soudu opět zrušil, a to pro nepřezkoumatelnost kvůli nevypořádání všech žalobních námitek. Městský soud tedy znovu rozhodl rozsudkem ze dne 13. 5. 2010, č. j. 8 Ca 267/2008 – 201, a žalobu opětovně zamítl. Následovala další kasační stížnost žalobkyně a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2011, č. j. 2 Afs 26/2011 – 241, kterým byl napadený rozsudek městského soudu opět zrušen, tentokrát z důvodu porušení zásady dvojinstančnosti. Městský soud tedy znovu věc projednal a svým rozsudkem ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Af 59/2011 – 272, tentokrát žalobkyni vyhověl a napadené rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 18. 2. 2005 zrušil. Následovala kasační stížnost finančního ředitelství, kterou však Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 9. 10. 2012, č. j. 2 Afs 34/2012 – 28, zamítl. Poté proběhlo nové odvolací řízení u finančního ředitelství, které však rozhodnutím ze dne 27. 11. 2012, č. j. 6905/12-1100-202686, platební výměr finančního úřadu ze dne 16. 3. 2004 opět potvrdilo. Toto rozhodnutí je nyní napadeno žalobou u zdejšího soudu.

Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) platí: *„Daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.“* Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení dále platí: *„Lhůta pro stanovení daně neběží po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem.“*

Podle § 264 odst. 3 daňového řádu platí: *„Pro posouzení běhu a délky lhůty, která započala podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona postupuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu, jež je jí svou povahou a účelem nejbližší; tato lhůta neskončí dříve než v den, ve který by končila podle dosavadních právních předpisů.“* Podle odst. 4 téhož ustanovení dále platí: *„Běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty*

určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“

Podle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 platí: „Pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.“

Ačkoliv daňové řízení vůči žalobkyni bylo zahájeno v roce 2002, tedy za účinnosti zákona č. 337/1992, tak z přechodných ustanovení (§ 264 odst. 3 a 4 daňového řádu) vyplývá, že běh a délka lhůty pro stanovení daně se budou řídit již novou právní úpravou. Samotný běh a délka prekluzivní lhůty se tedy bude v dané věci posuzovat podle § 148 odst. 1 daňového řádu, jež stanoví, že daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. To ale neplatí pro určení počátku prekluzivní lhůty, neboť okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován (§ 264 odst. 4 věta první za středníkem daňového řádu). Počátek lhůty pro stanovení daně je tedy nutno určit podle původní právní úpravy, která jej vázala na konec zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost (§ 47 odst. 1 zákona č. 337/1992). Jelikož v nyní projednávané věci došlo k podání daňového přiznání dne 25. 10. 2012 (za 3. čtvrtletí roku 2002), připadá konec tohoto zdaňovacího období na 31. 12. 2002, čili den následující, tj. 1. 1. 2003, byl prvním dnem, kdy správci daně počala běžet tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně (§ 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 a § 148 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 264 odst. 4 daňového řádu).

Rovněž je třeba vyjasnit, které skutečnosti mají vliv na stavění této lhůty. Zde je opět nutno přihlídnout k přechodným ustanovením, podle nichž se účinky právních skutečností, jež mají vliv na běh lhůty pro vyměření daně a které nastaly před účinností daňového řádu, posuzují podle dosavadních právních předpisů (§ 264 odst. 4 věta druhá daňového řádu). Dále platí, že právní skutečnosti, které nově zakládají stavění běhu prekluzivní lhůty podle daňového řádu, ale které započaly ještě před jeho účinností, staví běh prekluzivní lhůty až teprve ode dne nabytí účinnosti daňového řádu (§ 264 odst. 4 věta druhá daňového řádu). To znamená, že v případě skutečností, u nichž stavění prekluzivní lhůty zavedl až daňový řád, lze o stavění prekluzivní lhůty uvažovat teprve od data 1. 1. 2011.

Výše uvedené má pro nyní projednávanou věc zcela zásadní význam, neboť v ní proběhla série řízení před správními soudy včetně jednoho řízení před Ústavním soudem. Zatímco nová právní úprava výslovně stanoví, že jednou ze skutečností, které staví běh lhůty pro vyměření daně, je též řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem [§ 148 odst. 1 písm. a) daňového řádu], tak původní právní úprava obsažená v zákoně č. 337/1992 se zahájením soudního řízení účinky stavění lhůty pro vyměření daně vůbec nespojovala. Nicméně od 1. 1. 2003 bylo účinné speciální ustanovení § 41 odst. 2 s. ř. s., které stanovilo, že lhůty pro zánik práva ve věcech daní, cel a poplatků po dobu řízení před správním soudem neběží. Proto i za účinnosti zákona č. 337/1992 platilo, že v souvislosti s řízením před správními soudy se lhůta pro vyměření daně stavěla, byť tato úprava nebyla zakotvena přímo v předpisech daňových, nýbrž v předpisech upravujících řízení před správními soudy. Tento závěr potvrzuje i účastníky odkazovaná judikatura (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011- 218). V nyní projednávané věci je tedy třeba, aby doba, po kterou

probíhala řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem, nebyla započítávána do běhu lhůty pro vyměření daně.

Jinak je tomu ovšem v případě řízení před Ústavním soudem. Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů na rozdíl od soudního řádu správního neobsahuje a nikdy neobsahoval zvláštní ustanovení o stavění lhůt pro vyměření daně. Pro úplnost považuje zdejší soud vhodné poukázat na závěr judikatury: „*Z ustanovení § 41 s. ř. s. totiž jednoznačně plyne, že se vztahuje toliko na „dobu řízení před soudem podle tohoto zákona“.* Řízení před Ústavním soudem, upravené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, je řízením zcela samostatným, nevztahuje se na ně soudní řád správní a žádnou výkladovou metodou nelze přesvědčivě dovodit, že stavění lhůty upravené ustanovením § 41 s. ř. s. by se mohlo vztahovat i na řízení před Ústavním soudem. Je totiž třeba také vidět, že toto stavění lhůty představuje výjimku z obecné zásady, podle níž se lhůty pro zánik práva po dobu soudního řízení nestaví a jak známo, každou výjimku je třeba vykládat zužujícím způsobem. Navíc, rozšíření této výjimky i na řízení před Ústavním soudem by odporovalo nejen gramatickému znění zákonné normy, nýbrž bylo by i v rozporu s obecnou zásadou, podle níž nelze v pochybnostech uplatňovat žádné právní omezení či povinnost v neprospěch adresáta právní normy (*in dubio mitius*)“ [podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 Afs 52/2008 – 133]. Doba řízení před Ústavním soudem, jež probíhala před účinností daňového řádu, proto nemá na běh lhůty k vyměření daně žádný vliv.

V návaznosti na výše uvedené se Krajský soud v Praze dále zabýval samotným výpočtem dosud uplynulé lhůty pro vyměření daně:

Podle § 33 odst. 2 daňového řádu platí: „*Lhůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty.*“

Prvním dnem lhůty je datum 1. 1. 2003 (den následující po konci zdaňovacího období). Po **804 dnech**, tj. dne 14. 5. 2005, kdy byla městskému soudu doručena žaloba proti rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 18. 2. 2005, došlo poprvé ke stavění lhůty pro vyměření daně (*pozn.: Při počítání dnů je třeba zohlednit, že rok 2004 byl přestupný*). Dne 20. 6. 2006 nabyl rozsudek městského soudu ze dne 16. 5. 2006, č. j. 8 Ca 244/2005-61, právní moci, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Dne 28. 6. 2006, tj. po **8 dnech**, byla městskému soudu doručena kasační stížnost proti jeho rozsudku (*t. č. podávána ještě prostřednictvím krajského soudu – srov. § 106 odst. 4 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011*) a opět tak došlo ke stavění prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 12. 4. 2007, č. j. 2 Afs 169/2006 – 87 napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Vrácením věci městskému soudu k novému projednání však řízení před soudem stále pokračovalo, proto byl běh lhůty pro vyměření daně stále pozastaven. Dne 2. 8. 2007 nabyl první moci rozsudek městského soudu ze dne 23. 6. 2007, č. j. 8 Ca 158/2007 – 96, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Posledně jmenovaný rozsudek městského soudu byl napaden ústavní stížností, nicméně (jak bylo podrobněji vysvětleno výše) po dobu řízení před Ústavním soudem ke stavění lhůty pro vyměření daně nedocházelo. Ústavní soud rozhodl o stížnosti nálezem ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, kterým byl rozsudek městského soudu zrušen, přičemž žalobkyni byl tento nálezný doručen dne 3. 7. 2008 a dne 7. 7. 2008 byl doručen městskému soudu, kdy také nabyl vykonatelnosti. Okamžikem doručení nálezu městskému soudu se věc znovu vrátila do fáze řízení podle soudního řádu správního a po **340 dnech** tak opět došlo ke stavění lhůty pro vyměření daně. Dne 21. 10. 2008 nabyl právní moci rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Ca 267/2008 – 138, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Dne 5. 11. 2008, tj. po **14 dnech**, byla městskému soudu doručena kasační stížnost proti jeho posledně uvedenému rozsudku a opět tak došlo ke stavění prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 24. 7. 2009, č. j. 2 Afs 30/2009 – 182, napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Vrácením věci městskému soudu k novému projednání byl ovšem běh lhůty pro vyměření daně stále pozastaven. Dne 2. 8. 2010 nabyl právní moci rozsudek městského soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 8 Ca 267/2008, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Dne 16. 8. 2010, tj. po **14 dnech**, byla městskému soudu doručena kasační stížnost proti jeho naposled zmiňovanému rozsudku a opět tak došlo ke stavění prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 6. 9. 2011, č. j. 2 Afs 26/2011 – 241, napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Vrácením věci městskému soudu k novému projednání byl ovšem běh lhůty pro vyměření daně stále pozastaven. Dne 5. 4. 2010 nabyl první moci rozsudek městského soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Af 59/2011 – 272, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Dne 17. 4. 2012, tj. po **12 dnech**, byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost proti poslednímu rozsudku městského soudu (*t. č. podávána již přímo NSS – srov. § 106 odst. 4 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012*) a opět tak došlo ke stavění prekluzivní lhůty. Dne 12. 10. 2010 nabyl první moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2012, č. j. 2 Afs 34/2012 – 28, kterým byla kasační stížnost proti rozsudku městského soudu zamítnuta, čímž lhůta pro vyměření daně začala znovu plynout.

Dne 29. 11. 2012, tj. po **48 dnech**, bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí finančního ředitelství o odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Kolíně ze dne 16. 3. 2004, které je nyní napadáno správní žalobou.

Z výše uvedeného vyplývá, že jestliže byla daň pravomocně stanovena dne 29. 11. 2012, byla stanovena až **1241. dnem** ($804 + 8 + 340 + 14 + 14 + 12 + 48 = 1240$), tj. po **3 letech, 4 měsících a 25 dnech**. K pravomocnému vyměření daně tudíž došlo již po uplynutí prekluzivní lhůty dané ustanovením § 148 odst. 1 daňového řádu.

Zánik práva státu na vyměření daně v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty je skutečnost hmotněprávní povahy, kterou musí správce daně z úřední povinnosti zkoumat po celou dobu řízení. Finanční ředitelství proto v době vydání napadeného rozhodnutí (*což bylo pouhé dva dny před jeho doručením žalobci – z hlediska celkové délky uběhlé lhůty tedy zcela bez vlivu na prekluzi*) mělo přihlídnout k tomu, že právo státu na vyměření daně za 3. čtvrtletí roku 2002 již zaniklo v důsledku prekluze a bez dalšího měl přistoupit ke zrušení platebního výměru Finančního úřadu v Kolíně ze dne 16. 3. 2004. Protože tak neučinilo, dopustilo se tím podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé [*§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*], a soud proto v souladu s uvedeným ustanovením napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [*§ 78 odst. 4 s. ř. s.*]. Vysloveným právním názorem soudu je žalovaný v dalším řízení vázán [*§ 78 odst. 5 s. ř. s.*].

Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (*§ 78 odst. 3 s. ř. s.*). Ve věcech daňových je však tento postup poněkud omezen, neboť při zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu vydaného v daňovém řízení lze přistoupit ke zrušení platebního výměru vydaného správcem daně prvního stupně pouze tehdy, pokud by tento výměr neměl být vůbec vydán, nebo pokud předchozí daňové řízení trpělo takovými vadami, že v něm nelze dále pokračovat (*srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, publ. pod č. 1997/2010 Sb. NSS*). V nyní projednávané věci však došlo k zániku možnosti daň znovu vyměřit, a proto je další pokračování ve vyměřovacím řízení již zcela bezpředmětné. Z tohoto důvodu přistoupil Krajský soud v Praze rovněž ke zrušení platebního výměru finančního úřadu ze dne 16. 3. 2004, kterému po vrácení

věci k novému projednání nezbyvá než rozhodnout o zastavení řízení [§ 106 odst. 1 písm. e) v návaznosti na § 148 odst. 1 daňového řádu].

Krajský soud v Praze se již nezabýval ostatními žalobními body, neboť s ohledem na zánik práva vyměřit daň a nemožnost pokračovat v daňovém řízení by bylo řešení dalších sporných otázek souvisejících s vyměřením daně již zcela nadbytečné.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 15.342,- Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000,- Kč a z odměny zástupce ve výši 12.342,- Kč, jež zahrnuje tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení + sepsání žaloby + sepsání repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]; dále výsledná částka sestává ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. srpna 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová